

— Королівно, ясна панно,
ви себе навек забули!

Що з'єднало вас зо мною,
вбогим лицарем без спадку?

— Мій лицарю, любий пане,
се мені гірка образа, —
я ж не звикла продавати
свого серця за червінці!

— Королівно, ясна панно,
стану вашому належить
багряниця і корона,
а не ся буденна одіж.

— Мій лицарю, любий пане,
та невже я вам миліша
в багряниці та короні,
ніж у простих темних шатах?

— Королівно, ясна панно,
я зовсім безславний лицар,
бо від зрадницької зброї
умираю вдома, в ліжку.

— Мій лицарю, любий пане,
хай впаде за зраду сором,
слави ж маєте доволі:
ви обранець королівни.

— Королівно, ясна панно,
чує серце, що загину, —
хто ж вас буде боронити
від неслави, поговору?

— Мій лицарю, любий пане,
не боюсь я поговору, —
все чиню по власній волі,
бо на те я королівна.

— Королівно, ясна панно,
тяжко буде вам дивитись,
як мене ховати будуть

простим звичаєм, непришно.

— Ой лицарю, любий пане!

Не вражайте мого серця!

Що мені по всіх пишнотах,

як би мала вас ховати?

— Королівно, ясна панно,

заклинаю вас коханням,

майте гідність і в жалобі,

як належить королівні.

— Мій лицарю, любий пане,

нащо сі страшні закляття?

Се ж найгірше в світі лихо —

непрозора, горда туга...